

РЕШЕНИЕ

№ 1172

гр. Кюстендил, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XVIII-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тина Р. Йорданова

при участието на секретаря ЗОЯ ДР. ТРЕНЕВА
като разгледа докладваното от Тина Р. Йорданова Гражданско дело № 20231520101635 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба, подадена от К. И. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. *** ***, действащ чрез пълномощника си еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, представлявано от управителя Д. М. М., срещу „ВИВУС.БГ“ ЕООД, с ЕИК: 202393458, със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „Лозенец“, ул. „Д. Хаджикоцев“ 52- 54, представлявано от З. С. Р., съдържаща искане, с правно основание по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД за обявяване на нищожност на клауза, предвиждаща заплащане на такса за експресно разглеждане, предвидена в договор за кредит с № 9750273008/05.01.2023 г., сключен между ищеца и ответника, като е предявен и иск, с правно основание по чл.55, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 50 лева /частична претенция от 67,66 лв./, представляваща недължимо платени суми по посочения договор за кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендират се разноски и адвокатско възнаграждение.

В исковата молба се сочи, че на 05.01.2023 г., ищецът К. И. М. бил сключил договор за паричен заем № 9750273008 с ответника "ВИВУС.БГ" ЕООД /с

предишна фирма 4финанс/, като страните се били договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 300 лева, при погасяване в срок до 04.02.2023 г. Ищецът твърди, че в посочения договор, ответното дружество-кредитор било уговорило, че ГПР е в размер на 49,6%, а лихвен процент за кредита в размер на 40,96%, сума на лихвата за срока на договора - 10,10 лева, като в договора било записано, че кредитополучателят дължал сума в размер на 67,66 лева - такса за бързо разглеждане. Заявява се, че ищецът е погасил сумата по договора, като за срока на договора бил заплатил по сметка на ответното дружество изцяло сумата по договора, включително и такса за експресно разглеждане, а именно: 374,73 лева. Счита, че е налице договор с потребител по смисъла на пар.13 от ДР на ЗЗП, по отношение на който се прилагали разпоредбите на ЗПК и намира, че договорът за кредит е нищожен на основание чл.11, ал.1, т.10 вр. с чл.22 от ЗПК, тъй като не бил налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите по кредита, тъй като в договора за потребителски кредит бил грешно посочен размер на ГПР, а действителният такъв бил в пъти по-висок от посочения, което било над максимално установения праг на ГПР, предвиден в разпоредбата на чл.19, ал. 4 от ЗПК. Сочи се още, че невключването на допълнителни услуги от ГПР и уреждането им в договора като допълнителен пакет услуги представлявало заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК, тъй като начисляването и събирането на възнаграждения по пакети за допълнителни услуги не представлявало плащане за услуги, а всъщност представлявало прикрити разходи по кредита, с които се стигало до надхвърляне на ограниченията на закона за максимален размер на ГПР и с тези си действия, ответното дружество било заобиколило изискванията на ЗПК за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника. По тези съображения счита за нищожна клаузата, с която е уговорено ищецът да бъде задължен да заплати на ответното дружество такса за експресно разглеждане на кредита, като твърди, че съгласно ЗПК кредиторът нямал право да събира такси, свързани с отпускането, усвояването и обслужването на кредита и в конкретния случай не била налице допълнителна услуга по смисъла на чл.10а, ал.1 и ал. 2 от ЗПК и визираната клауза, с която била начислена такса експресно разглеждане заобикаляла изискванията на цитираните по-горе императивни норми от ЗПК и водела до нарушаване на добрите нрави, въз основа на което била нищожна, на основание чл.21, ал.1 от

ЗПК. Изложеното водело до пряко нарушение на разпоредбата на чл.143, т.19 от ЗЗП, тъй като се касаело за неравноправни клаузи и бил нарушен основният принцип, забраняващ неоснователното обогатяване, защото се калкулирала допълнителна /лихва/ печалба към договорената възнаградителна лихва. С оглед на изложеното и на основание чл.26, ал.1 от ЗЗД се иска обявяване на нищожността на клаузата, предвиждаща заплащане на такса експресно разглеждане по договора за кредит № 9750273008/05.01.2023 г., сключен между ищеца и ответника, като се иска ответникът да бъде осъден, на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД да заплати на ищеца сумата от 50 лева, представляваща частичен иск от общо 67,66 лева - недължимо платени суми по договора за кредит, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и направените в производството разноси, включително адвокатско възнаграждение.

Ответната страна в срока по чл. 131 от ГПК е депозирала писмен отговор, в който излага подробни съображения относно нередовността, неоснователността и необосноваността на твърденията в исковата молба, като посочва, че на 05.01.2023 г. ищецът и ответникът сключили договор за кредит с № 9750273008, който бил в съответствие с разпоредбите на Закона за потребителския кредит и на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, като с подписването му ответникът, в качеството му на кредитодател, предоставил на ищеца, в качеството му на кредитополучател, сумата в размер на 300 лева, представляваща главница по кредита, който бил за период от 30 дни и с падежна дата - 04.02.2023 г., като начислените такси и лихви били, както следва: договорна лихва в размер на 10,10 лева и такса "Бързо разглеждане" в размер на 67,66 лева, с оглед на което общият размер на кредита, който кредитополучателят следвало да погаси на падежната дата, бил на стойност 377, 76 лева. Твърди, че още в начален етап от процеса на кандидатстване и одобрение, на кредитоискателя бил предоставен Стандартен европейски формуляр, който отговарял на всички изисквания относно информацията, която трябвало да съдържа, като редът и условията, по които на кредитополучателя бил отпуснат кредита, се уреждали в сключения договор и Общите условия към него и запознаването с тях бил задължителен етап от кандидатстването за кредит, а съгласно т.4.2 от Общите условия към договора, ищецът заявил получаването на допълнителна, незадължителна

услуга за Бързо разглеждане на искането за отпускане на кредит, за която била начислена посочената такса спрямо сумата на кредита и срока на договора. Изтъква се, че на 26.01.2023 г. ищецът бил погасил предсрочно задължението си по договора за кредит, като внесъл сумата от 374,73 лева и се излагат твърдения относно това, че предоставената допълнителна, незадължителна услуга съответствала изцяло на законовата възможност по чл.10а, ал.1 от ЗПК, същата не следвало да бъде включена към ГПР, на основание чл.19,ал.3, т.2 от ЗПК, въз основа на което правилно не била елемент от формирането му, не се отнасяла до действия, касаещи усвояване на кредита, доколкото същата се дължала за услуга, която не касала условията по предоставянето и/или връщането на същия, нямала задължителен характер, тъй като се предоставяла единствено по желание на кредитополучателя и била подробно описана в Общите условия към договора, които, наред с нея, били предварително изпратени и съгласувани със специализиран държавен орган - КЗП. Въз основа на посоченото, се оспорват изцяло твърденията за нищожност поради нарушаване на императивните разпоредби на ЗПК и ЗЗП и се иска от съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендират се направените разноски, включително и юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, въз основа на вътрешното си убеждение и по реда на чл.235 от ГПК, както и във връзка с изложените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Предявени са иски с правна квалификация по чл.26, ал.1, пр.1, пр.2, пр.3 от ЗЗД, кумулативно съединени с иск по чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД.

Предвид обстоятелството, че в конкретния случай са въведени няколко основания за нищожност на договора, а същият не може да бъде прогласен за нищожен на повече от едно основание, съдът намира, че исковите по чл.26, ал.1 от ЗЗД са предявени в условия на евентуалност, поради което следва да се произнесе по всеки един от тях, в поредност, в зависимост от естеството и тежестта на твърдения порок, според основанията по чл.26 от ЗЗД, като съгласно трайно установената и задължителна съдебна практика, съдът следи служебно за нищожността. Съгласно ТР №1/2020 г./27.04.2022 год. по тълк.мд № 1 по описа за 2020 г. на ОС на ГК и ТК на ВКС, с чл.7, ал.3 ГПК е

предвидено изрично задължение на съда да следи служебно за нищожността по чл. 146 ал.1 от Закона за защита на потребителите, произтичаща от неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, както и да се произнесе служебно по нищожността, когато установи пороци, произтичащи пряко от съдържанието и формата на договора, но и от общоизвестни или служебно известни на съда факти. Тоест съдът следва да обсъди годността на договора, дори и без наличието на възражения на страните, когато основателността на исковата претенция е пряко обусловена от неговата действителност.

С Определение № 1285 26.10.2023 г. по описа на КРС, е отделено за безспорно, че между страните по делото е съществувало облигационно отношение, произтичащо от посочения Договор за кредит № 9750273008/05.01.2023 г., по силата на който ответникът е предоставил на ищеца сума от 300 лева, за период от 30 дни, с падежна дата на кредита - 04.02.2023 г., като ищецът трябвало да заплати и договорна лихва в размер на 10,10 лева, както и такса „бързо разглеждане“ в размер на 67,66 лева, като същият е извършил предсрочно погасяване на кредита чрез заплащане на задължението му в пълен размер, което възлизало в размер общо на сумата от 374,73 лева, тъй като заради предсрочното прекратяване на договора, ищецът имал съгласно Общите условия към договора за кредит, съответно намаление на лихвата за предоставения кредит.

Във връзка с горното, по делото е представено заверено копие на Договор за кредит № 9750273008/05.01.2023 г., от което се установява, че ответното дружество, в качеството си на кредитор, е предоставило потребителски кредит на ищеца, в качеството му на кредитополучател, в размер на 300 лева, при условия: срок на кредита - 30 дни, при стандартен лихвен процент 40,97%, лихвен процент за срока на кредита 40.96%, сума на лихвата за срока на кредита - 10,10 лева, годишен процент на разходите 49,6%, такса за бързо разглеждане в размер на 67,66 лева, обща дължима сума по кредита 377,76 лева, с дата на получаване на сумата по кредита - 05.01.2023 г. и дата на връщане на сумата по кредита - 04.02.2023 г.

Въз основа на посоченото, съдът намира, че съгласно чл.9, ал.1 във вр. с ал.3 от ЗПК, както и с оглед изрично уговорения в самия договор, вид на отпуснатия кредит, процесният договор за кредит се окачествява като

потребителски такъв, като кредитополучателят - ищец се явява "потребител" по смисъла на § 13, т. 1 ДР ЗЗП, което води до извода, че за него се прилагат както разпоредбите на Закона за защита на потребителите, така и тези на Закона за потребителския кредит. ЗПК допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като изискванията за предоставяне на финансови услуги от разстояние са регламентирани в Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/, като съгласно чл. 6, договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация - едно или повече.

От прикрепеното по делото заверено копие от разписка с № 0400017762181535/26.01.2023 г., се констатира извършено плащане от страна на ищеца, отбелязан в разписката като наредител, към ответното дружество, посочено като получател, на сумата от 374,73 лева, дължима именно по процесния договор за кредит, с падежна дата 04.02.2023 г. Представени са и разписка за извършено плащане от страна на ответното дружество към ищеца, с която е удостоверено отпускането на кредита в размер на 300 лева, както и справка-актуализация за отпускането на кредита от вътрешната система на ответното дружество.

Предвид обстоятелството, че в процесния договор за потребителски кредит е отбелязано, че същият включва и прилагането на Общи условия, представляващи неразделна част от него и получени от ищеца-кредитополучател, същите са приложени по делото, както и преддоговорна информация (Стандартен Европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредит), съдържаща условията по предоставения кредит, и попълнена от ищеца декларация по чл.42, ал.2, т.2 от ЗМИП. В този смисъл, видно от подточка 4.2. на т. 4.1. от Общите условия към договора за кредит, е, че отразената в процесния договор, такса за бързо разглеждане, е дефинирана като допълнителна, незадължителна услуга за бързо разглеждане от страна на кредитора на искането за отпускане на кредит, която се предоставя при изрично искане от страна на кредитополучателя, гарантира обработка на искането, предоставяне на

отговор до 15 минути от изпращането му и съгласно подточка т.4.4 таксата се изчислява спрямо сумата на кредита и срока на договора за кредит. Също така в сключения договор за кредит, но и в т. 1 и т.7 от Общите условия към договора, се съдържат разяснения относно годишния процент на разходите (ГПР), съгласно които е видно, че ГПР по кредита изразява общите разходи по него за кредитополучателя, настоящи и бъдещи (лихви, други преки или косвен разходи, комисионни), изведени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, изчислява се по законоустановена формула, но не включва разходите, които кредитополучателят заплаща в резултат от неизпълнението на договорните си задължения, както и разходите за допълнителни, незадължителни услуги, предоставени на кредитополучателя по негово искане.

По отношение на изложените твърдения за наличието на пороци, водещи до нищожност на договора за кредит, съдът приема следното:

Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, годишният процент на разходите (ГПР) по кредита следва да изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, като според ал.4 и ал.5 на цитираната разпоредба, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България и клаузи, надвишаващи определените по ал.4, се считат за нищожни. В пар.1, т.1 от ДР на ЗПК е дадено определение на понятието *"Общ разход по кредита за потребителя"*, според което това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия, като общият разход по кредита за потребителя не

включва нотариалните такси.

Правото на кредитора да определя такси, свързани с договора за кредит се урежда от разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗПК, въз основа на която на кредитора е предоставена възможност да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но съгласно ал.2 на същия член кредиторът не може, респективно няма право, да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

Съдът намира, че в случая не се касае за допълнителна услуга по смисъла на чл.10а, ал.1 от ЗПК, тъй като таксата за бързо разглеждане, дължима по процесния договор за кредит, е пряко свързана и представлява действие по усвояването и управлението на кредита, поради което клаузата, която я урежда, се явява неравноправна и в противоречие със забраната по чл.10а, ал.2 от ЗПК, с оглед на което е нищожна. Съгласно чл.143, ал.1 от ЗЗП, неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като според чл. 146, ал. 1 ЗЗП неравноправната клауза е нищожна, освен ако е уговорена индивидуално. Видно в настоящия случай е, че клаузите в процесния потребителски договор за кредит не са индивидуално уговорени, като това е така, когато същите са предварително изготвени от търговеца типизирано и търговецът ги предлага на неограничен брой потребители, като в случая потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. В тази връзка е необходимо да се отбележи още, че въпреки дадените от съда изрични указания на ответника при разпределение на доказателствената тежест, че същият следва да докаже, че процесната клауза е била индивидуално уговорена, той не е представил доказателства за това, а предвид, че договорът е сключен при общи условия, чрез използване на средства за комуникация от разстояние, такИ. изводи не могат да бъдат направени единствено на основата на самия договор.

Следователно и на база изложеното, таксата за бързо разглеждане, дължима отделно от главницата и лихвата по договора за кредит, е част от общия разход по кредита за потребителя по смисъла на § 1, т. 1 ДР ЗПК, поради което подлежи на включване в ГПР. В конкретния случай, съобразно

посоченото в процесния договор за кредит, както и в подточка 7.1. на точка 7 от Общите условия към договора за кредит, е видно, че така определеното в договора за кредит ГПР не включва таксата за бързо разглеждане, тъй като същата е посочена и от ответното дружество в отговора на исковата молба като допълнителна, незадължителна услуга, предоставена на кредитополучателя по негово искане, което освен, че се явява неправилно, е и незаконосъобразно, с оглед вече изясненото обстоятелство, че таксата за бързо разглеждане е част от общия разход по кредита и същата следва да бъде включена в така определения размер на ГПР. В този смисъл за потребителя в настоящия случай не става ясно по какъв начин е определен посочения в процесния договор годишен процент на разходите, както и какъв е неговият действителен размер. В настоящия случай ГПР по договора е изчислен в нарушение на чл.19, ал.1 от ЗПК, като същият е определен около максимално допустимия размер от 49,6 % и е видно, че с включената такса за бързо разглеждане, ГПР очевидно би бил друг размер. Освен това, практиката на СЕС /т.90 от решение на СЕС по дело С-377/14; съображения 31 и 43 от ДиректИ. 2008/48; / приема, че от особено важно значение е потребителят да е бил информиран за общия разход по кредита под формата на процент, изчислен по единна математическа формула, тъй като това води освен до прозрачност, но и до предоставяне на възможност на потребителя да направи сравнение относно предлаганите на пазара оферти и условия за отпускане на кредит, както и да прецени обема на задълженията, които поема. Също така, посочването в договор за кредит на по-нисък и/или по-висок от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следователно относно цената, което пък следва да се окачестви като заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.6, пар.1 от ДиректИ. 2005/29/ЕО относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на съществен елемент на договора – неговата цена, и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Невключването на таксата за бързо разглеждане в ГПР е заблуждаваща търговска практика и по смисъла на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП, като клаузата се явява неравноправна и съгласно чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП.

Именно поради тези причини законът въвежда задължението в договора за

кредит да бъде подробно описан начина на формиране на ГПР, като в процесния договор това не е направено, а единствено е посочен общ размер на ГПР, който освен това, е и некоректно определен, което води до засягане на правата на потребителя в съществена степен, тъй като същият е поставен в положение да тълкува клаузите на договора, а тази част от договора се явява особено важна за интересите на потребителя, поради което неяснотите и подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание, законът го регламентира като порок от най-висока степен.

В случая, липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването му и макар формално процесният договор да съдържа изискуеми реквизити по чл.11, ал.1 от ЗПК, въз основа на цялостна преценка на всяка от уговорените клаузи, съдът намира, че неправилното посочване и липсата на оповестяване на действителен ГПР, е достатъчно сериозен пропуск, който се приравнява на непосочен ГПР, въз основа на което следва да се приеме, че целият договор е недействителен, поради нарушаване на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, както и клаузата, уреждаща таксата за бързо разглеждане поради противоречие със забраната на чл.10а, ал.2 от ЗПК, с оглед на което и на основание чл.22 от ЗПК във връзка с чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД, договорът следва да бъде обявен изцяло за нищожен, без да е необходимо да се обсъждат и разглеждат другите, релевирани от ищеца основания за нищожност на процесната клауза. Съгласно чл.23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Предвид горното, процесният договор е недействителен, на основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД във вр. с чл.22 и чл.23, във вр. с чл.11, ал.1, т.10 и чл.10а от ЗПК и следва да бъде обявен за нищожен.

С предявения осъдителен иск по чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, ищецът претендира връщане на сума от 50 лева, претендирана като частичен иск от общо 67,66 лева, представляващи недължимо платени суми по договора за кредит, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на депозирание на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. В тежест на ищеца е единствено да докаже факта на плащане на сумата, докато в тежест на

ответника е да докаже основанието, на което е получил сумата. По делото се установява, че общата дължима сума, описана в договора е в размер на 377,76 лева, като са представени обсъдените вече и по-горе доказателства, в частност копие от неоспорена от ответника разписка с № 0400017762181535/26.01.2023 г., от която е видно, че ищецът му е заплатил сума в общ размер на 374,73 лева, от която 300 лева - главница, 67,66 лева - такса "Бързо разглеждане" и 7,07 лева - договорна лихва, намалена от ответника спрямо първоначално определената по договора за кредит лихва в размер на 10,10 лева, поради предвидената в Общите условия към договора за кредит възможност за предсрочното погасяване на кредита, извършено от страна на ищеца на 26.01.2023 г., на каса на "Изипей" АД, за което страните не спорят, а напротив ответникът потвърждава изложеното с отговора на исковата молба. Предвид доказване факта на плащането на сумата в размер на 67,66 лева - такса за бързо разглеждане, в тежест на ответника е да докаже наличието на основание за задържане на сумата, но доколкото искът за установяване на нищожност на клаузата, е основателен, то липсва основание за задържане на сумата. С оглед обстоятелството, че искът е предявен като частичен за сума в размер на 50 лева от общо дължимата 67,66 лева, той следва да се уважи като основателен, а като законна последица върху тази сума следва да се присъди законна лихва, считано от 31.07.2023 г. – датата на депозиране на исковата молба в съда /съобразно диспозитивното начало/ до окончателното плащане.

По разноските: Предвид изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат направените по делото разноси, като по делото от пълномощника на ищеца е заплатена държавна такса в размер на 80 лева, която сума следва да му се възстанови от ответника, като законна последица от решението. Претендирано е и адвокатско възнаграждение с посочено в договора за правна помощ, правно основание по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, като същевременно е представен и списък на разноси, за част от които не са представени доказателства, поради което съдът ще определи възнаграждение в минимален размер съобразно правилата на Наредба 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Относно наличието на основанията по чл.38, ал.1 от ЗА, съдът счита, че не може да бъде обсъждано при произнасяне по отговорността за разноси, тъй като договарянето относно начина на плащане е предмет на вътрешни отношения между страните по договора, което обвързва съда и той не дължи проверка за

съществуването на конкретната хипотеза, още повече, че в случая не е направено и възражение от насрещната страна по делото за липса на обстоятелствата по чл. 38, ал. 1 от ЗА. В подобни случаи, законът предвижда възможност за съда да определи в минимален размер адвокатското възнаграждение, което с оглед първия иск по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, преценен като неоценяем, следва да бъде в размер на 1000 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата), а по втория иск по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, явяващ се оценяем, съдът следва да определи възнаграждение в размер на 480 лева с ДДС, на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата, предвиждащ минимален размер на възнаграждението от 400 лева, при интерес до 1000 лева, като с оглед пар. 2 от ДР на Наредбата, доколкото адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС, върху минималният размер от 400 лева следва да бъде начислено и ДДС, поради което съдът определя да му бъде изплатено възнаграждението от 480 лева. Тази сума следва да се присъди директно в полза на адвоката, доколкото страната не е направила разноски, за да ѝ бъдат възстановени на нея.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между К. И. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. *** ***, действащ чрез пълномощника си еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, представлявано от управителя Д. М. М. и „ВИВУС.БГ“ ЕООД, с ЕИК: 202393458, със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „Лозенец“, ул. „Д. Хаджикоцев“ 52- 54, представлявано от З. С. Р., че Договор за кредит с № 9750273008/05.01.2023 г., сключен между страните, е изцяло нищожен, поради противоречие със закона, на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, "ВИВУС.БГ" ЕООД, с ЕИК: 202393458, със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „Лозенец“, ул. „Д. Хаджикоцев“ 52- 54, представлявано от З. С. Р., да заплати на К. И. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. *** , ул. *** , сумата от 50 лева, частичен иск от общо 67,66 лева, представляваща платена без основание такса за бързо разглеждане по договор за кредит №

9750273008/05.01.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА "ВИВУС.БГ" ЕООД, с ЕИК: 202393458, със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „Лозенец“, ул. „Д. Хаджикоцев“ 52- 54, представлявано от З. С. Р., да заплати на еднолично адвокатско дружество "Д. М.", вписано в регистър Булстат под № 177492004, фирмено дело 24/2021 г. по описа на 24 св. Софийски градски съд, с адрес на управление на дейността: гр.София, ж.к. "Манастирски лИ.ди", бл.112, вх. "А", ет.2, оф.11, представлявано от управителя Д. М. М., сумата от 80 лева - разноси по делото, представляващи внесена държавна такса.

ОСЪЖДА "ВИВУС.БГ" ЕООД, с ЕИК: 202393458, със седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „Лозенец“, ул. „Д. Хаджикоцев“ 52- 54, представлявано от З. С. Р., да заплати на еднолично адвокатско дружество "Д. М.", вписано в регистър Булстат под № 177492004, фирмено дело 24/2021 г. по описа на 24 св. Софийски градски съд, с адрес на управление на дейността: гр.София, ж.к. "Манастирски лИ.ди", бл.112, вх. "А", ет.2, оф.11, представлявано от управителя Д. М. М., сумата в размер общо на 1480 лева - възнаграждение за оказана адвокатска помощ на К. И. М..

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Кюстендил в двуседмичен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____